

در حسینیه‌ی امام خمینی رحمه الله (۱)

بسم الله الرحمن الرحيم

و الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيدنا و نبينا ابى القاسم المصطفى محمد و على آله الطيبين الطاهرين المعصومين و على صحبه المنتجبين و من تبعهم باحسان الى يوم الدين.

خیلی خوشحالیم و خدای متعال را سپاسگزاریم به خاطر اینکه توفیق داد یک سال دیگر، یک بار دیگر این جلسه‌ی باشکوه و پرمغز و مفید تشکیل بشود. تشکر میکنیم از برادرانمان در اوقاف و سایر کسانی که با سازمان اوقاف همکاری کردند برای تشکیل این جلسه، و خوشامد عرض میکنیم به مهمانهایی که شرکت کردند و همکاری کردند در این حادثه‌ی قرآنی، در این گردهمایی و در واقع جشن قرآنی. ان شاء الله که همه‌ی شماها مأجور باشید.

مسئله‌ی قرآن، مسئله‌ی بسیار مهمّ ما است؛ مسئله‌ی همیشه‌ی دنیای اسلام و امت اسلام است. ما باید به قرآن تمسک کنیم. امت اسلامی اگر از قرآن استفاده نکند و اعراض کند - کما اینکه متأسفانه در برهه‌های زیادی از تاریخ ما این اتفاق افتاده است - ضربه خواهد خورد، سیلی خواهد خورد؛ همچنان که خورد.

امروز ما به قرآن احتیاج داریم؛ راه صحیح زندگی جوامع اسلامی و امت اسلامی، عمل به قرآن است؛ در یک روایتی میفرماید: «ان هذا القرآن حبل الله - اینکه در قرآن دارد که «واعتصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا»؛ (۲) این حبل الله، همین قرآن است - وَ هُوَ الثُّورُ الْمُبِينُ؛ خاصیت نور چیست؟ نور فضا را روشن میکند، راه را به انسان نشان میدهد، انسان قدرت بینایی پیدا میکند، بصیرت پیدا میکند؛ نور که نبود، چشم هم به کار نمی‌آید و فایده‌ای ندارد، چون جایی را نمیبیند. ما دارای عقل هستیم، دارای توانایی‌های گوناگون هستیم، دارای قدرت فکری هستیم، اما اگر نور نباشد، اینها نمیتواند به ما کمک کند؛ نور لازم است. این نور، قرآن است؛ و الشفاء التام؛ (۳) [ما] مریضیم، بیماری داریم. عقب‌ماندگی کشورهای اسلامی را ببینید؛ تسلط کفار بر بسیاری از کشورهای اسلامی را ملاحظه کنید؛ اینکه رئیس‌جمهور آمریکا با کمال وقاحت می‌ایستد آنجا و میگوید اگر ما نباشیم، بعضی از این کشورهای عربی یک هفته هم نمیتوانند خودشان را حفظ کنند، این تذلیل مسلمانها است؛ این به خاطر این است که این بیماری است، از این بیماری ذلت هیچ بیماری‌ای بالاتر و بدتر نیست.

این ذلت است، این به خاطر عدم تمسک به قرآن است، به خاطر این است که ما این شفا را از دست داده‌ایم، این درمان را از دست داده‌ایم. «عصمة لمن تمسك به و نجا لمن تبعه» (۴) واقعتاً است؛ قرآن این است. ما امروز [به قرآن] احتیاج داریم؛ هم در زندگی شخصی‌مان به قرآن احتیاج داریم، هم در زندگی اجتماعی، هم در سیاستمان، هم در سلوک حکومتی خودمان. قرآن به ما درس میدهد؛ [مثل] همین آیاتی که اینجا امروز تلاوت شد: مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ؛ (۵) اینها خصوصیات مؤمن است، قرآن میگوید این جوری باید باشید. اولش «أشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ» است؛ در مقابل کفار سخت ایستادن، مثل خاکریزهای نرمی که قابل نفوذ است نبودن، مثل سدّ مستحکمی در مقابل کفار ایستادن. مسلمانها باید در مقابل استکبار ایستند؛ مسلمانها باید در مقابل زورگویی آمریکا و بقیه‌ی زورگوهای عالم ایستند؛ اگر این را رعایت نکنند، اگر این مرزها را توجه نکنند، ذلیل خواهند شد، دچار فساد خواهند شد، دچار عقب‌ماندگی خواهند شد که الان این متأسفانه اتفاق افتاده. در آیات آخر سوره‌ی مبارک

انفال، آنجایی که بحث ولایت مؤمنین با یکدیگر است [میفرماید: أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ، (۶) [این] راجع به مؤمنین ؛ در مورد کفار در آیه‌ی بعد میفرماید که آنها هم «بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ» ؛ هم مؤمنین اولیای یکدیگرند و با همدیگر پیوند ولایتی دارند، هم کفار با یکدیگر پیوند ولایتی دارند. پس این تکلیف است به زبان اخبار، (۷) اما در واقع انشاء (۸) است و معنایش این است که مؤمن با مؤمن بایستی پیوند ولایتی داشته باشد، مال هر جای دنیای اسلام که هست باشد ؛ این وحدتی که ما میگوییم این است. در مقابل، بایستی در جبهه‌ی مقابل، کفار را که ملاحظه میکند با آنها پیوند نداشته باشد، با آنها ولایت نداشته باشد. ولایت کفار، مسلمانها را بدبخت میکند ؛ [مثل] این ولایتی که امروز مشاهده میکنید و بعضی از کشورها با رژیم صهیونیستی بنا میکنند به مبادله‌ی کلمات محبت‌آمیز و ارتباطات گوناگون سیاسی و اقتصادی و غیره. بعد میفرماید: إِلَّا تَقَعُّوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَ فُسَادٌ كَبِيرٌ ؛ (۹) اگرچنانچه این ولایت بین مؤمنین و قطع ولایت بین مؤمنین و کفار رعایت نشود در زمین، فتنه و فساد کبیر به وجود می‌آید. امروز این اتفاق افتاده ؛ امروز در منطقه‌ی اسلامی ما جنگ هست، جنگ داخلی هست، خونریزی هست، فشارهای فراوان هست ؛ دولتهای بی‌عقل و عقب‌مانده‌ی بعضی از کشورها علیه کشورهای دیگر وارد جنگ میشوند، وارد جنایت‌کاری میشوند. شما ملاحظه کنید، امروز مردم یمن دچار چه مصیبتی‌اند! عروسی‌شان عزا میشود ؛ بمباران[شان] میکنند، مردم کوچه و بازار و مسجد و مانند اینها را نابود میکنند ؛ در افغانستان یک‌جور دیگر، در پاکستان یک‌جور دیگر، در سوریه به یک‌نحو دیگر ؛ این‌ها به خاطر این است که ما مسلمانها ولایت بین مؤمنین را فراموش کرده‌ایم! یعنی به قرآن عمل نمیکنیم ؛ این عمل نکردن به قرآن است. اگر به قرآن عمل بکنیم، عزت پیدا میکنیم ؛ این راهی است که مسلمانها را خوشبخت میکند.

ما در جمهوری اسلامی قریب چهل سال است که توانسته‌ایم در مقابل زورگویی استکبار بایستیم و پیشرفت هم بکنیم. به کوری چشم آنهايي که میخواستند جمهوری اسلامی را از بین ببرند، ما ریشه‌دارتر شدیم، توانایی‌مان بیشتر شد، قدرتمان بیشتر شد، پیشرفت بیشتری کردیم ؛ به کوری چشم دشمن! این خواندن قرآن و تلاوت قرآن و لحن قرآن و تجوید قرآن و مانند اینها همه مقدمه است ؛ حفظ قرآن مقدمه است، خواندن قرآن در این جلسات مقدمه است ؛ مقدمه‌ی فهمیدن است و فهمیدن مقدمه‌ی عمل کردن است. شما جوانهای عزیز - شما اغلب جوان هستيد - با قرآن با این چشم، با این احساس روبه‌رو بشوید که بایستی معارف قرآن را برای زندگی خودتان - زندگی شخصی‌تان، زندگی اجتماعی‌تان و زندگی حکومتی‌تان - فرا بگیرید و آنها را به منصفه‌ی عمل در بیاورید ؛ [به این] مقید بشوید.

اگر با این نگاه، با این احساس با قرآن روبه‌رو شدید، فردای دنیای اسلام بمراتب از امروز بهتر خواهد بود ؛ دیگر آمریکا جرئت نمیکند علیه کشورهای اسلامی و علیه امت اسلامی این جور خط‌ونشان بکشد، تهدید بکند. اگر به قرآن تکیه کردیم، از قرآن فرا گرفتیم، به قرآن تمسک کردیم، این تمسک به حبل‌الله است و تمسک به حبل‌الله موجب میشود که انسان بتواند مستحکم بایستد. [وقتی] شما از یک مسیری دارید عبور میکنید و یک دستاویزی هست که محکم به آن میچسبید، دیگر خطر سقوط وجود ندارد ؛ حبل‌الله این است، اگر تمسک کردید، خطر سقوط از بین خواهد رفت ؛ امیدواریم ان‌شاء‌الله که روزبه‌روز دنیای اسلام به این نزدیک‌تر بشود.

بنده مجدداً از دست‌اندرکاران این همایش و حضار همایش و مهمانان همایش تشکر میکنم.

والسلام علیکم ورحمة‌الله و برکاته

(۱) در ابتدای این دیدار که در پایان سی و پنجمین دوره‌ی مسابقات بین‌المللی قرآن کریم برگزار گردید، حجت‌الاسلام والمسلمین علی محمدی (سرپرست و رئیس سازمان اوقاف و امور خیریه) گزارشی ارائه کرد.

۲) سوره‌ی آل عمران، بخشی از آیه‌ی ۱۰۳؛ «و همگی به ریسمان خدا چنگ زنید و پراکنده نشوید...»
۳) وسایل الشیعه، ج ۶، ص ۱۹۱
www.leader.ir

۴) تفسیر منسوب به امام حسن عسکری (ع)، ص ۱۳

۵) سوره‌ی فتح، بخشی از آیه‌ی ۲۹؛ «... و کسانی که با او هستند، بر کافران، سختگیر [و] با همدیگر مهربانند؛ آنان را در رکوع و سجود میبینی؛ فضل و خشنودی خدا را خواستارند؛ علامت [مشخصه‌ی] آنان بر اثر سجود در چهره‌هایشان است...»

۶) سوره‌ی انفال، بخشی از آیه‌ی ۷۲

۷) آگاه کردن، خبر دادن

۸) ایجاد کردن

۹) سوره‌ی انفال، بخشی از آیه‌ی ۷۳